

не наскърби. Но дѣцата познахъ това и
задумахъ ся съ майкѣ си, пѣмали край
да ся помогне и на тѣзи пуждѣ. Хъ!
дойде ми на умъ, рече Райко, ела ми,
сестро, помогни, и навчасъ направи отъ
личяны коры двѣ кошничкы, и така Рай-
ко съ единѣтъ отиде въ горѣтъ и набра
дивы черешы и ягоды а пакъ Ангелина слѣзе
съ другѣтъ по ливадытъ и ѣкъ напълни съ
хубаво цвѣтіе, и тѣй, съ пълны кошни-
чкы, трѣгнѣхъ двѣнкытъ въ приближнѣтъ
градецъ, що бѣше часъ речи далечъ. Въ
пѣтьтъ си приказвахъ, по колко ще и-
скать отъ куповачытъ за ягодытъ, и по
колко за цвѣтіето. Но какво ли ще пра-
вимъ — подумахъ си пакъ — ако не зе-
мемъ за ягодытъ или за цвѣтіето и тол-
кось, колкото трѣба, баримъ хлѣбець да
купимъ! Тогазь ще бѣде злѣ за насъ!
За това трѣба да ищемъ за стокѣтъ
толкось колкото за майкѣ хлѣбъ. да ку-
пимъ. — Що знаимы пакъ, може отъ кол-
кото ся надѣемы да земемъ и повечко.
Каквото ся види, ще ны кара всякой
день да носимъ вошкѣ и цвѣтіе въ гра-